

РЕШЕНИЕ

№ 6936

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8254** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Б. М. с ЕГН [ЕГН], от [населено място] ж.к.“Д., [жилищен адрес] чрез адв.А. Т. от САК със служебен адрес – [населено място], [улица], канотра 103 срещу Решение № 2153-21-132 от 21.06.2023 г. издадено от Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-587 от 13.06.2023г. на Д. Б. М. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 15.12.2022г. на длъжностно лице по „ПО“ като неоснователна.

Оспорващият сочи, че не е доволен от изчисления размер на пенсията с Разпореждането на Ръководител ПО в ТП на НОИ-С. –град, като същият е отправил искане пенсията му да бъде преизчислена съгласно разпоредбата на чл.70 ал.4 във връзка с параграф 22ц от ПЗР на КСО, но административният орган не е уважил искането му. Излагат се твърдения, че административният орган неправилно е тълкувал разпоредбата на параграф 22ц от ПЗР на КСО, твърде стеснително като не е взето предвид, че разпоредбата е създадена в полза на лицата с право на пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата след 31 декември 2019г.

По изложените съображения отправя искане за отмяна на обжалваното Решение и връщане преписката на административния орган за ново произнасяне по подаденото заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, размерът на която иска да бъде изчислен по реда на чл. 70, ал. 4 -7, ал.10 т.1 и ал.11 от КСО.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.А.Т., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Представя списък с разноски и претендира такива. Представя писмени бележки.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С. -град, чрез своя процесуален представител юрисконсулт Д. П., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна. Излага подробни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството по делото.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. Б. М. е депозирал заявление вх.№2113-21-1107/22.03.2022 г. (обр. УП-1) за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 ал.3 от КСО, чрез упълномощено лице М. М., съгласно представеното по преписката пълномощно (нотариално заверено). Видно от съдържанието му Д. М. е упълномощил М. М. да го представлява и подписва пред компетентните органи и навсякъде където е необходимо, във връзка с пенсионирането му. Към заявлението са представени трудова книжка, удостоверения УП-2, удостоверяващи трудовия стаж и осигурителния доход на жалбоподателя.

След извършена преценка на заявеното и въз основа на изискуемите документи визираны, в разпоредбата на чл.2 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) е постановено разпореждане №[ЕГН] от 11.05.2022 г. С цитираното разпореждане е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.3 от КСО, считано от 22.03.2022 г. Със същото е зачетен осигурителен стаж в размер на 16 години 04 месеца и 04 дни, като е посочено, че пенсията се отпуска и изплаща в минимален размер до определянето на размера ѝ по реда на КСО. С разпореждане №[ЕГН] от 01.08.2022 г. на Ръководител “ПО” пенсията е изменена на основание чл.99, ал.1 т.2 б.”д” от КСО във връзка с чл.10, ал.2 от НПОС и определена в действителен размер 396,95 лева от датата на отпускането ѝ. Размерът на пенсията е определен от индивидуален коефициент 0,4410, изчислен по реда на чл.70, ал.9 от КСО от осигурителния доход на Д. М. за периода от 25.04.1989 г.-30.01.1997 г. (вкл.).

С жалба вх.№1012-21-1439/31.10.2022 г. Д. М. е поискал да бъде преизчислена пенсията му за осигурителен стаж и възраст, като се вземат предвид годините от 25.04.1989 г. до 25.11.1990 г., които при отпускане на пенсията са изчислени на минимална работна заплата, тъй като не са представени документи за осигурителен доход за този период. По повод на жалбата е представено в ТП на НОИ - С. град на 09.12.2022 г. удостоверение обр.УП-2 изх.№ 1/01.12.2022 г. издадено от Българска месна компания АД, в което е удостоверен осигурителен доход в периода от 25.04.1989 г. до 25.11.1990 г.

С разпореждане №[ЕГН] от 15.12.2022 г. на длъжностното лице по „ПО” обжалвано в настоящото производство на основание чл.99, ал.1, т.2, буква „д” КСО е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 22.03.2022 г.

Цитираното разпореждане е обжалвано от жалбоподателя с искане пенсията му да бъде изчислена по реда на чл.70 ал.4 от КСО.

С Решение № 2153-21-132/21.06.2023г. на Директора на ТП на НОИ-С. град /предмет на настоящото съдебно производство/ е оставена без уважение жалбата на Д. М.

срещу разпореждане №[ЕГН] от 15.12.2022 г. на длъжностно лице по ПО.

Пред настоящата съдебна инстанция е приета административната преписка, допълнително не са ангажирани други писмени доказателства от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО, разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО, ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното, процесното решение се явява издадено от компетентен орган. Разпореждане № [ЕГН]/15.12.2022г. също е издадено от компетентен орган съгласно чл.98 ал.1 т.1 от КСО – ръководител на Пенсионно осигуряване в ТП на НОИ –С. град, съгласно представена Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. от Директора на ТП на НОИ –С. град, съгласно която пунк II са определени служители за длъжностни лица, на които е възложено ръководството на пенсионно осигуряване по смисъла на чл.98 ал.1 т.1 и ал.2 и чл.991 ал.1 от КСО, в които е посочена и Я. М. А. –началник на сектор „Отпускане на пенсии – седми“, издателя процесното разпореждане.

Решението е издадено и в предвидената в чл. 59, ал. 2 от АПК форма и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване.

Съдът не констатира допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени такива и основание по см. на чл. 146, т. 3 от АПК за отмяна на обжалваното решение.

Относно съответствието на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане с материалния закон и с неговата цел.

Спорът по делото е правен и се свежда до отговор на въпроса, може ли в конкретния случай да бъде приложена разпоредбата на § 22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО (нов, ДВ, бр. 35 от 2019 г., изм. ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г.)

Съгласно разпоредбата на § 22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО (нов, ДВ, бр. 35 от 2019 г., изм. ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г.) до 1 януари 2022 г. едновременно с подаването на заявление за отпускане на пенсия, свързана с трудова дейност, с начална дата след 31 декември 2018 г., лицето има право да избере размерът на пенсията му да бъде определен с индивидуален коефициент, изчислен по реда на чл. 70, ал. 4-7, ал. 10, т. 1 и ал. 11, ако това е по-благоприятно за него. В тези случаи към заявлението задължително се прилагат документи за брутно трудово възнаграждение или доход, върху които са внесени осигурителни вноски за три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж по избор на пенсионера преди 1 януари 1997 г., и за брутно трудово възнаграждение или доход, върху които са внесени осигурителни вноски за осигурителния стаж след тази дата до 31 декември 1999 г. включително. Когато за времето след 31 декември 1996 г. или за част от него не са представени документи за брутно трудово възнаграждение или

доход, върху които са внесени осигурителни вноски, се ползват данните по чл. 5, ал. 4, т. 1.

Според ал.2 на същата разпоредба в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон- до 04.11.2019 г., лицата с подадени заявления за отпускане на пенсия, свързана с трудова дейност, с начална дата от 31 декември 2018 г., както и тези, на които е отпусната такава пенсия до влизането в сила на този закон, могат да упражнят еднократно правото си на избор по ал. 1, като в тези случаи пенсията се отпуска в новия размер от същата начална дата, ако това е по-благоприятно за съответното лице. С цитираната разпоредба на § 22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО е създадена правна възможност за изчисляване на индивидуален коефициент ако са изпълнени две кумулативно изискуеми условия:

-заявлението за отпускане на пенсия, свързана с трудова дейност да е подадено до 01.01.2022г.

-началната дата на пенсията да е след 31.12.2018г.

В случая е безспорно, че пенсията е отпусната от 22.03.2022г., с което е изпълнено второто условие, но жалбоподателят е упражнил правото си на пенсия с подадено заявление за пенсиониране на основание чл.68 ал.3 от КСО на дата 22.03.2022г., т.е. след 01.01.2022г.- така както изисква нормата на § 22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО.

Разпоредбата на § 22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО е създадена в полза на лицата с право на пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата след 31 декември 2018 г., като им е дадена възможност да изберат определяне на индивидуалния коефициент по реда на чл. 70, ал. 4-7, ал. 10, т. 1 и ал. 11 от КСО, ако това е по-благоприятно за тях. Разпоредбата изисква правото да бъде упражнено едновременно с подаване на заявлението за отпускане на пенсия със задължително прилагане на документите до 01.01.2022г.

Видно от писмените доказателства заявлението на жалбоподателя е подадено на 22.03.2022г. т.е. след датата обявена от законодателя, поради което не би могъл да се ползва от правото, регламентирано в параграф 22ц ал.1 от ПЗР на КСО да избере индивидуалния коефициент по реда на чл.70 ал.4-7 ал.10, т.1 и ал.11, ако това е по –благоприятно за него.

В случая правно значим е фактът на подаване на заявлението за пенсиониране, а не датата на придобиване на правото на пенсия, каквито са твърденията на жалбоподателя. В нормата на параграф 22ц ал.1 от ПЗР на КСО законодателят ясно е посочил, че „ до 01 януари 2022г. едновременно с подаване на заявлението за пенсия, свързана с трудова дейност след 31 декември 2018г. лицето има право да избере размерът на пенсията му да бъде определен по индивидуален коефициент, изчислен по реда на чл.70 ал.4- 7, ал.10 т.1 и ал.11“

Условието на цитираната разпоредба искането за преизчисляване (изчисляване) по реда на чл. 70, ал. 4-7 от КСО да е направено едновременно с искането за отпускане на пенсия до определения за това срок – 01.01.2022г. не е налице. Цитираната в писмените бележки от процесуалния представител на жалбоподателя съдебна практика не касае идентични случаи, а се отнася да заявления за отпускане на пенсия, които са подадени до 01.01.2022г., но правото за определяне на индивидуален коефициент е заявено по –късно, но по време на висящото административно производство, а не с подаване на заявлението, което е допустимо след като заявлението е подадено в определения от законодателя срок /до 01.01.2022г./

Неправилно в жалбата и в писмените бележки се твърди, че индивидуалният

коэффициент се изчислява към датата на придобитото право на пенсия, противно на регламента посочен в чл.70 от КСО, според който определяща е началната дата на пенсията, а не датата на придобитото право на пенсия.

Съгласно чл.94 ал.1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат от датата на придобиване на правото, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 2-месечен срок от тази дата. Ако документите са подадени след изитичане на 2 –месечния срок от придобиване на правото, пенсията се отпускат от датата на подаването им.

С жалбата не се правят възражения, нито относно размерът на така определения осигурителен стаж, нито относно началната дата на определяне на пенсията.

В тази връзка, съдът намира, че правните изводи, изложени в оспореното решение от административният орган съответстват на материалния закон и неговата цел.

С оглед изложеното съдът приема, че Решение № 2153-21-132 от 21.06.2023 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град е законосъобразно - издадено е от компетентен орган и в предвидената от закона форма; постановено е при спазване на административно-производствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Б. М. от [населено място] ж.к.“Д., [жилищен адрес] чрез адв.А. Т. от САК със служебен адрес – [населено място], [улица], канотра 103 срещу Решение № 2153-21-132 от 21.06.2023 г. издадено от Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-587 от 13.06.2023г. на Д. Б. М. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 15.12.2022г. на длъжностно лице по „ПО“ като неоснователна.

ОСЪЖДА Д. Б. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място] ж.к.“Д., [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

